

ÁTÍRÁSOK

11.

visszeres lábú este, a felhők kékek
(milyenek lennének?), szétfolyik,
vörös a hold (összerakhatatlan
puzzle a múlt: hurkot kötött nyakába
másod-unokatestvérem): feljebb száll majd
a fák fölé, halvány lesz, mint friss halott;
a levelek árnyai sötétben nem látszanak –
felemeli őket egy kéz, könnyedén
gombostűre tűzi mindahányat,
vagy cernán lógatva hagyja, fújja a szél.

13.

a párás ablakon túl ismerős táj.
versenyt fut velünk, kielőz a hold,
felhők mögül felragyog; szemedben
látom, idegen vagyok magamnak is;
hiába jártam itt annyiszor lopva,
lesve, amit meg sosem ismerek:
pillanatokra osztja magát az idő,
s mindig csak egyet ad nekem.

19.

mozdulatunktól megriad a langyos
víz; a bennünk kavargó indulatokat
magába tekeri az éjszaka. így is lehet
boldognak lenni: vágytalanul
hallgatni, amint a parti köveknek
ütődik az ősz. valahol sziréna
szól. fülledt vágyakat söpör a szél
a városból felénk, közömbös kézzel
simítod ki szememből a múltat.
szeretnünk kéne, amíg dideregve
megjön a reggel, szeretnünk:
de csak nézzük egymást, amíg
hosszú árnyékot vetnek a fák.